

Hölgyeim és Uraim, Kedves Magyar Testvéreim.

Ma mikor itt Youngstownba összegyűlünk hogy az 1848-as szabadságharc emléket jelöljük, magyarok mindenütt velünk együtt ünnepelnek, Toronto-tól Rio de Janeiro-ig és San Francisco-tól München és Bécs-ig. Magyarországon ~~az ünnepek~~ ^{a megemlékezések} majd kedden folynak le.

Az 1848-as szabadságharc évfordulóján a program világszerte elég egyforma, hiszen ez már tradíció. Az ünnepi szónokok elmondják ősünk szabadság szeretetéről szóló szép beszédeiket, hangsúlyozák hogy a mi népünk mennyit tett és szenvedett azért a szent eszméért és hogy ~~és~~ ~~hogy~~ szabadságunkat oly sokan és oly sokszor eltiporták. Felidézzük a 48-as tavasz lázát Petőfi Nemzeti Dal-ával, elénekeljük a Himnusz és Szózatot, megkönyezünk, és utána, talán egy kicsit meggondolkoztatva, visszatérünk lakásainban és újra kezdjük a sokszor szürke mindennapi életet, mert hiszen a testet és lelket valami munkával együtt kell tartanunk.

Bár nagy 19. századi költőnk, Vörösmarty Mihály kemény szavakkal hív fel mindannyiunkat hogy:

"Házádnak rendületlenül / legy híve, ó magyar",
ha körülnezzünk itt ebben a teremben, vagy bárhol a világon ahol ma magyarok megemlékezést tartanak, rádöbbenünk hogy a "rendületlenek" száma nagyon is kicsi és minden évben csak csökken.

Miért van ez így? Annak a népnek fiait kik anyit harcoltak a szabadságért az utolsó 500 évben, Mohácstól kezdve, 1956-ig, miért nem tudnak egy órát felszentelni egy nemes eszme és egy nemes nép ünneplésére. Oly nehéz a szines TV melől felkelni, vagy társadalmi kötelességeinket valahogy átcserelni? Keptelenek vagyunk a mindennapi jelenből kiragadni magunkat hogy történelmi múltunkal évente 2-3 órát foglalkozunk? Enyire közömbösek lettünk minden iránt, így elfássultunk? Sajnos a válasz erre világszerte egyforma, úgy nyugaton mint keleten. Ezer és ezer különböző okot és kiterő választ vagy "mosakodást" hallanánk ha megkérdeznénk barátainkat kik nincsenek itt, hogy miért nem? Bizonyára volnának olyanok kik azt mondanák hogy miért is ünnepljük az 1848-as szabadságharc emlékét, hiszen az már olyan régen volt, a modern ember nem tudja átérzeni azokat az időknek az igazi jelentőségét. Válaszul csak annyit mondhatunk, hogy a szabadság nem egy divat vagy "fad" melynek fontossága elavul. Mi örök eszméket ünneplünk, egy nemzet történelmi hivatásáról elmélkedünk, és nem egy izolált eseményről. Ma, mikor a szabadság egy folytonosan csökkenő ideológia a világon, még jobban kellene igyekeznünk hogy megtartsuk és értékeljük. Minkünk magyaroknak különösen kellene áldoznunk a szabadság oltárán, hiszen anyiszor véreztünk ezért az eszméért történelmünk folyamán.

Olyan magyar is van aki azt mondja hogy a sok elveszett szabadság harc emléke csak egy deprimáló jelenség és nekünk nincs semmi ünnepelni valónk. Tényleg ha csak a felületeket nézük, ez talán igaz. De szabadság harcaink bár katonai vereséggel végződtek, nem jelentették azt hogy a szabadság szeretettét és a függetlenségért vágyódást ki irtották a magyar szívből. A veszély nem a csatateremen elvesztet háborúkban rejlik, hanem abban a materialista közömbösségben mely ma oly nagy tétet hódított közöttünk. Sajnos olyanok is vannak, és nem is kis számban, kik egyszerűen kijelentik hogy őket már a magyar ügy nem érdekli, magyarok társaságát elkerülik és teljesen beilleszkednek a befogadó ország életében. Talán még húsz évvel ezelőt vajágyan harcoltak Angyaljöldön az orosz tankok ellen, de ma egy stereo-tape-deck-es auto fontosabb. Magyarország sorsa egy közömbös tárgy, mire a legjobb nem sokat gondolni.

De mégis ott van mindig a zavaró felhívás: "Hozódnak rendületlenül légy híve, ó magyar" és mink kiknek nem közömbös hogy mi történik a Duna-Tisza tályán, el kell önmagunkban döntenni hogy Vörösmarty verse mit mond nekünk mint egyéneknek, kik távol élünk attól az országtól, nekünk kiknek itt elnünk és halnunk kell.

Lehetünk mi híve annak az országnak melyből különböző okokból, különböző időben vagy mi vagy elődeink eljöttek? A válasz, ugy gondolom, hogy igen.

Vörösmarty nem azt mondja hogy a "mindenkori kormány" vagy a "rendszernek" vagy valamelyik "pártnak" légy híve. Csak egyszerűen: hazádnak. A hazá nem a kormány, nem a rendszer és nem a párt!! A hazá egy összefogó eszme melyben benne van minden ami nekünk szép és kedves: egy ezer éves múlt, népünk fájdalma, öröme és reménye; benne van nemzetünk nemes alkotásai, művészete, tudományá úgy mint szegényes kis falvak oly sokat szenvedett és rombolt városai. A hazá minden magyar testvérünk, kit ismerünk és nem ismerünk. Az a szegényes de ~~oly~~ szép ország és annak lakói nekünk oly kedvesek, és mi rendületlenül szeretjük őket, nem csak Marcius István de az évek minden napján.

Mi, kik atól a hazától távol élünk és minden valószínűség szerint itt is maradunk, hogyan lehetünk híve annak az országnak. Mit tehetünk érdekeiben hiszen ideológiai különbségek választanak el bennünket. A leg egyszerűbb válasz az hogy szeressük. Ez annyira egyszerű hogy majdnem naivnak, szentimentálisnak hangzik. Hiszen mind akik itt vagyunk máma szeretjük azt az országot a Kárpát medence közepén és nem is lennénk itt ha nem így éreznénk. De a szeretet egy komplex érzés és sokoldalú. Az nem elég hogy azt mondjuk hogy valamit szeretünk. Az igazi hazá szeretett az érzelem és a tudás összeolvadása. Ismernünk kell azt amit szeretünk mert csak akkor értékeljük népünk múltját és építjük hagyományainkat.

Most mikor oly nagy divat az "ethnic" kisebbségek felkutatása Amerikában, különösen vigyáznunk kell hogy mutassunk igazi jeleket magunk be. A különböző magyar bevándorló csoportok többet hoztak magukal az "őházból" mint csirke paprikás recepteket. Egy kis de kulturált nép fiai és leányai becsületos munkásokket és nagy szellemi kincseket hoztak magukal ide. Elismerést nyertek kezük ügyességével és tudományukal a befogadó ország polgárai előtt. Ma már nem vagyunk "csak hunyok" és a politikusok azt sem tudják hogy mit ígérjenek az "ethnic" szavazo blokk támogatásáért. Szülőházánk érdekében tehát ma többet tudunk tenni mint valaha. De

ezt csak úgy lehet végbe vinni, ha jól megalapozott~~x~~ felkészültséggel hirdetjük a Magyarországal történt jogtalanságokat és igazságtalanságokat, vagy felhívjuk nem magyar barátaink és kollégáink figyelmét arra, hogy nem csak a Themse, Seine, Tiberus, Rajna, vagy éppen a Hudson és Potomac partjain volt és van kultúra.

Ahoz hogy hazánkhoz hívek maradhassunk, mind anyian fel kell készülnünk, mindenki a saját módjára, hogy megbecsülést hozunk a magyar névnek. Történelmünket és hagyományainkat ismernünk kell, mert csak úgy tudjuk hazánk iránti szeretetünket mélyíteni, és megakadályozni hogy a nagy olvaszto kemencében mi is eltűnjünk.

De az hogy mások előtt megbecsülést érdemelünk ki a magyar névnek, csak egy része a feladatunknak. Nehezebb feladatot egymást megbecsülnünk, viszont e nélkül a külföldön élő magyarság halálra van ítélve.

Munkáságunk hazánk érdekében csak rövid, pillanatnyi jelenség marad ha mi nem találjuk meg az utat az összefogás és együttműködés felé. Ha azért maradjuk egymást hogy ki kívül áll szöbe és miért, ha azt nézük hogy milyen ideológiai, valósi vagy társadalmi differenciák választanak el egymástól, akkor minden törekvésünk, előbb-utobb, kudarcba fullad. Azt tudjuk hogy mivel emberek vagyunk, és még hozzá magyarok, közös nevezőre nem jutunk! De ez nem is fontos! Amit viszont ki kell küszöbölnünk az a pártostkodás, irigység önviszály és egymás iránti gyanakvás. Ha ez sikerül, akkor mi mind, saját meglátásunk és tudásunk szerint dolgozunk a közös célért: Magyarország felvirágoztatásáért.

Ha ~~mi~~ ~~hik~~ itt vagyunk megfogadjuk hogy szívet, léleket, észet, rendületlenül hívei leszünk hazánknak, talán egy új március, egy új tavasz kezdődik életünkbe és mi is mondhatjuk Vörös-martujával együtt hogy:

Még jönni kell, még jönni fog
Egy jobb kor, mely után
Buzgó imádság, epedez
Száz ezrek ajkán.

Adjz Isten hogy így legyen!